

Genèticament perfecte

José Esteban Collado

L'edifici de rajoles del color de la terra argilosa, l'únic indret on era feliç. També supervisat. Tres regles: amagar la identitat, no parlar del lloc, no revelar dades. Un error i ells ho sabrien. Els odiava. Però sols descobrí què li causava aquella angúnia el dia que va conèixer l'Enric. Aquella tarda, a classe, va seure al seu costat. Se'l va mirar —Hola! Soc l'Enric, com et dius?— Ell va trigar uns segons a aixecar els ulls. Poregós, escodrinà el seu rostre. —M'agrada la teva mirada.— Allò, era allò. Al laboratori tots el miraven com un subjecte d'estudi. No el miraven, l'analitzaven i per això els detestava. —Ets excepcional, fill, genèticament perfecte. L'última esperança.— Amb el temps ho havia comprès. Generat des de la concepció mitjançant edició genètica. Cap variable al·lèlica deletèria. Dotat d'un sistema immunitari customitzable. Immunitat ad hoc, sense contacte amb l'antigen. A canvi, una vida constreta a xeringues i elèctrodes. La mirada de l'Enric li va donar tot el que li mancava. —M'agrades.— Aquella tarda no va pujar al cotxe que l'esperava puntual davant del 643 de l'avinguda Diagonal. Van córrer al pis de l'Enric. Aquells ulls que portaven un oceà a dintre van recórrer el seu cos, desitjant-lo. Amb els dits descobriren fins a l'últim amagatall de les seves pells. L'enculà, sentí el seu alè a l'esquena. Li digué el seu nom. De sobte, la porta. Fugir. La finestra. Era un vuitè. Ja no importava. Tres passos, s'enlairà. Un cop sec, un camió frenà estrepitosament. Trossos de carn i rius de sang escampats al dau sobre l'asfalt. Un trencadís macabre. Però, si disposaves d'un seqüenciador t'adonaves que cada peça era perfecta en concepció. Excepte aquell adipòcit, sobre el qual va caure una llàgrima des del vuitè que contenia una cèl·lula corneal, contaminant-lo.

Enllaç a l'àudio d'EnVeuaAlta: <https://soundcloud.com/enveualtcat/118-geneticament-perfecte>